

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/35/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015201204
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015201204.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobkyne: JUDr. I. Y., bytom L. F. proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, Košice o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU - KE-OOP1-2015/034743/GEC z 8. októbra 2015 o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/136/2015-22 zo dňa 27. januára 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/136/2015-22 zo dňa 27. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/136/2015-22 zo dňa 27. januára 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2015/034743/GEC z 8. októbra 2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. OU-KE-OVVS2-2015/012882, 2015/381/ZAO z 24. júla 2015, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustila tým, že dňa 13. februára 2015 v čase približne o 11.30 hod. na pojednávaní v súdnom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 19C/73/2012, v právnej veci navrhovateľa JUDr. T. U., správca úpadcu PROFITUBE, spol. s.r.o., v konkurze proti Slovenskej republike - Ministerstvo financií SR, o náhradu škody, na pojednávaní v miestnosti č. XXX/X. posch., F. XX, B., slovami cit: „...takéto veci vyťahuje, resp. spomína človek bez akejkoľvek morálky a cti, ktorý bezdôvodnými žalobami voči štátu, táto žaloba nemá žiadny právny základ" a „...si tá istá osoba dovolila podať túto predmetnú žalobu bez nejakého právneho základu, takýmto spôsobom sa snažiť rozkrádať štátny majetok a majetok štátu", ublížila navrhovateľovi (JUDr. T. U.) na cti tak, že ho urazila.

Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. žalobkyni uložil pokutu vo výške 30 eur. Zároveň jej uložil podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s ustanovením § 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa stanovuje paušálna suma trov konania o priestupku v znení neskorších predpisov, povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur.

Krajský súd v Košiciach preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, a dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov boli vydané v súlade s relevantnými právnymi normami. V odôvodnení rozsudku uviedol, že skutočnosť, že na súdnom pojednávaní, na ktorom došlo k predmetnej urážke na cti, zákonná sudkyňa žalobkyňu neupozornila na nedôstojné vystupovanie, nemá žiadny vplyv na posúdenie, či žalobkyňa svojimi výrokmi na pojednávaní súdu urazila JUDr. T. U. na cti a dopustila sa tak priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. Na posúdenie veci nemá vplyv ani námietka žalobkyne, že na pojednávaní súdu boli podrobne zaprotokolované prednesy, pričom výroky, ktoré vyhodnotil správny orgán za urážlivé, nie sú v písomnej zápisnici uvedené. Podľa názoru krajského súdu nebolo povinnosťou zákonnej sudkyne tieto výroky žalobkyne protokolovať, nakoľko nemali súvis s meritom veci.

Krajský súd poukázal na to, že v administratívnom spise správneho orgánu sa nachádza zvukový záznam zo súdneho pojednávania konaného dňa 13. februára 2015, ktorý obsahuje výroky žalobkyne tak, ako ich citoval správny orgán prvého stupňa vo výroku svojho rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že sa jednalo o záznam počas skúšobnej prevádzky, a teda správny orgán rozhodol na základe neexistujúceho (neplatného) dôkazu, krajský súd k tomu uviedol, že sa jednalo o zvukový záznam v rámci povinnej pilotnej prevádzky, pričom z tohto záznamu sú nesporné preukázané výroky žalobkyne voči osobe JUDr. T. U. na pojednávaní súdu konanom dňa 13. februára 2015. Krajský súd poukázal na čl. I ods. 2 Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti SR z 22. decembra 2014 č. 33160/2014/110 o postupe pri vyhotovovaní zvukového záznamu z pojednávania, účinnej od 1. januára 2015, podľa ktorého technické zariadenia určené na vyhotovovanie zvukového záznamu z pojednávania sú ku dňu účinnosti tejto inštrukcie inštalované na všetkých súdoch. Súdny postupujú podľa tejto inštrukcie pri vyhotovovaní zvukového záznamu z pojednávania

a) v období od 1. januára 2015 do 28. februára 2015 v rámci povinnej pilotnej prevádzky,

b) od 1. marca 2015 v rámci povinnej riadnej prevádzky.

Z citovanej inštrukcie podľa krajského súdu nevyplýva, žeby sa zvukové záznamy z pojednávania v období od 1. januára 2015 do 28. februára 2015 v rámci povinnej pilotnej prevádzky nemohli použiť, a teda slúžiť ako dôkaz až aj so zreteľom na tú skutočnosť, že inštrukcia nadobudla účinnosť 1. januára 2015. Krajský súd preto dospel k záveru, že zvukový záznam z pojednávania súdu konaného dňa 13. februára 2015 možno považovať za prostriedok, ktorým možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Taktiež nie je v rozpore s právnymi predpismi, že tento zvukový záznam predložil účastník konania, nakoľko z § 34 ods. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vyplýva, že na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi a že účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Preto pokiaľ účastník konania JUDr. T. U. predložil na podporu svojich tvrdení dôkaz, ktorý mu bol známy, a to zvukový záznam z pojednávania a tento dôkaz aj správny orgán vyhodnotil, takýto postup bol v súlade s ustanovením § 34 správneho poriadku.

Krajský súd dospel k záveru, že v priestupkovom konaní bolo preukázané, že žalobkyňa na pojednávaní súdu dňa 13. februára 2015 v právnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 19C/73/2012 na adresu navrhovateľa JUDr. T. U. vyslovila nasledovné výroky: „takéto veci vyťahuje, resp. spomína človek bez akejkoľvek morálky a cti, ktorý bezdôvodnými žalobami voči štátu, táto žaloba nemá žiadny právny základ“ a „...si tá istá osoba dovolila podať túto predmetnú žalobu bez nejakého právneho základu, takýmto spôsobom sa snažiť rozkrádať štátny majetok a majetok štátu“. Uvedené vyslovila na mieste verejnosti prístupnom a pred viacerými prítomnými osobami. Krajský súd uzavrel, že svojim

konaním sa žalobkyňa dopustila priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Podľa názoru krajského súdu žalobkyňa svojimi výrokmi prekročila ústavou garantovanú slobodu prejavu a neprípustným spôsobom zasiahla do osobnostných práv JUDr. T. U., pretože jej výrokmi o absencii akejkoľvek morálky a cti u JUDr. T. U., vyslovenými v prítomnosti iných osôb, došlo k zníženiu občianskej cti JUDr. T. U..

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla rozsudok krajského súdu zrušiť a žalobe vyhovieť. Podľa jej názoru rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že krajský súd v rozpore s príslušnými ustanoveniami O.s.p. dospel k záveru, že na poriadok v pojednávacej miestnosti, ako aj na výroky, ktoré odzneli na pojednávaní nemusia dohliadať zákonná sudkyňa a správny orgán je oprávnený bez toho, aby bol s prejednáványm prípadom oboznámený, hodnotiť výroky, ktoré v zápisnici zo súdneho konania nie sú ani uvedené. Okresný úrad Košice nie je oprávnený dohliadať na priebeh pojednávania a hodnotiť výroky účastníkov súdneho konania. Žalobkyňa poukázala na to, že konala na základe poverenia v mene Ministerstva financií Slovenskej republiky a krajský súd ani neskúmal, či prekročila oprávnenie, ktoré jej bolo dané štatútom Ministerstva financií Slovenskej republiky.

Žalobkyňa tiež namietala, že krajský súd považoval za zákonné použitie zvukového záznamu zo súdneho pojednávania ako dôkazu, pričom tento dôkaz bol v súdnom spise označený ako neplatný. Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu. Správny orgán je povinný vykonať z vlastnej iniciatívy také dôkazy, ktoré môžu prispieť k presnému a úplnému objasneniu veci. Účastník konania mal možnosť navrhnúť správne orgánu vyžiadanie dôkazu priamo zo súdu.

Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu stotožnil so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku. Tvrdenia žalobkyne považuje za účelové, v snahe zbavenia sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. Žalovaný poukázal na svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k žalobe z 10. decembra 2015.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Predmetom súdneho konania v prejednávanej veci je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb., za ktorý jej bola uložená pokuta 30 eur. Uvedeného priestupku sa žalobkyňa dopustila tým, že na súdnom pojednávaní pred Okresným súdom Košice I konanom dňa 13. februára 2015, v právnej veci žalobcu: JUDr. T. U., správca úpadcu PROFITUBE, spol. s r. o., v konkurze proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo financií SR, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn.

19C/73/2012, slovami „...takéto veci vyťahuje, resp. spomína človek bez akejkoľvek morálky a cti, ktorý bezdôvodnými žalobami voči štátu, táto žaloba nemá žiadny právny základ" a „...si tá istá osoba dovolila podať túto predmetnú žalobu bez nejakého právneho základu, takýmto spôsobom sa snažiť rozkrádať štátny majetok a majetok štátu", ublížila JUDr. T. U. na cti tak, že ho urazila.

Podľa § 53 ods. 1 O.s.p. tomu, kto marí uplatnenie základného práva iného účastníka konania alebo kto hrubo sťažuje postup konania tým, že v súdom určenej lehote neurobí súdom uložený úkon alebo nesplní jemu súdom uloženú povinnosť a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi, alebo sa neustanoví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, alebo kto neposlúchne príkaz súdu, alebo kto ruší poriadok, alebo kto urobí hrubo urážlivé podanie, súd môže uložiť uznesením poriadkovú pokutu až do výšky 820 eur.

Podľa § 54 O.s.p. toho, kto hrubo ruší poriadok, môže predseda senátu, samosudca alebo nimi poverený zamestnanec súdu vykázat' z miesta, kde sa koná. Ak je vykázaný účastník, môže sa konať ďalej v jeho neprítomnosti.

Podľa § 116 ods. 2 O.s.p. na zabezpečenie nerušeného priebehu pojednávania súd môže vykonať opatrenia potrebné na usmernenie správania prítomných osôb.

Podľa § 117 ods. 1 O.s.p. pojednávanie vedie predseda senátu alebo samosudca, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene. Robí vhodné opatrenia, aby zabezpečil splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov; dbá pritom aj na to, aby svedkovia, ktorí dosiaľ neboli vypočutí, neboli prítomní na pojednávaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 1 až 5 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti, reagujúc tiež na odvolacie námietky žalobcu, považuje za potrebné uviesť nasledovné.

Podľa názoru najvyššieho súdu, pre posúdenie, či sa v prejednávanej veci mohla žalobkyňa dopustiť priestupku svojimi výroky voči protistrane na súdnom pojednávaní, je rozhodujúce, do akej miery jej výroky súvisia s predmetom konania, v rámci ktorého prebiehalo inkriminované súdne pojednávanie. Ako už bolo uvedené, predmetom konania na Okresnom súde Košice I bola náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Po oboznámení sa s prejednanou vecou najvyšší súd konštatuje, že výroky žalobkyne na adresu morálnych vlastností protistrany, ktoré boli správnym orgánom posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, nezostali v rovine vecnej argumentácie k predmetu sporu, neboli predmetom posúdenia prejednávanej veci konajúcim súdom, ale zjavne išlo o hodnotiace výroky posunuté do roviny osobných invektív nesúvisiacich s predmetom konania. Najvyšší súd zdôrazňuje, že aj v prípade vypätejšej argumentačnej situácie, resp. vzájomných animozít medzi účastníkmi vzniknutých v dôsledku prebiehajúcich súdnych konaní, nie je dôvod prekročiť hranice slušnosti a uchýliť sa k osobným invektívam.

Najvyšší súd poukazuje tiež na to, že žalobkyňa dezinterpretuje vyjadrenia a závery krajského súdu vyslovené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Krajský súd rozhodne nedospel k záveru, že na poriadok v pojednávacej miestnosti nemusí dohliadať zákonná sudkyňa. Ako vyplýva z citovaných ustanovení O.s.p. (§ 53 ods. 1, § 54, § 116 ods. 2, § 117 ods. 1), zákonný sudca napomína účastníkov, resp. ich upozorňuje na ich nevhodné správanie s ohľadom na potrebu nerušeného priebehu pojednávania. Prvoradé pre zákonného sudcu je udržať poriadok v pojednávacej miestnosti s ohľadom na nerušené a zrozumiteľné prejednanie konkrétnej veci a pritom nesleduje, či sa účastníci svojím chovaním môžu potenciálne dopúšťať nejakého priestupku či iného nezákonného konania. Ak zákonná sudkyňa neupozornila žalobkyňu na nevhodné vyjadrovanie, neznamená to, že výroky žalobkyne neboli spôsobilé uraziť JUDr. U., len to svedčí o tom, že z pohľadu zákonnej sudkyne neboli prekročené medze, ktoré by bránili nerušenému prejednaniu veci.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa v konaní pred správnym orgánom ako aj v súdnom preskúmvacom konaní namietala prípustnosť dôkazu, ktorým je zvukový záznam z pojednávania, avšak nepoprela, že predmetné výroky na adresu JUDr. U. na inkriminovanom pojednávaní vyslovila, naopak, vo svojich podaniach popisovala situáciu, v akej jej slová odzneli, pričom poukazovala na urážlivé vyjadrenia JUDr. U. na adresu štátnych zamestnancov. S prípustnosťou použitia zvukového záznamu z pojednávania ako podkladu pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu sa už vysporiadal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky k tomu navyše dodáva a zdôrazňuje, že žalobkyňa nepopiera, že vyslovila inkriminované výroky zachytené na zvukovom zázname z pojednávania, pričom za takej dôkaznej situácie, keď obvinený z priestupku nepopiera, že sa skutku, ktorý sa mu kladie za vinu dopustil, navyše priamo vo svojich vyjadreniach objasňuje, z akého dôvodu sa nezákonného konania dopustil, nie je v rozpore so zákonom, keď správny orgán považoval skutkový stav za ustálený a objektívne zistený a z vlastnej iniciatívy nežiadal okresný súd o predloženie zvukového záznamu z pojednávania.

Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na to, že jej slová boli len reakciou na urážlivé vyjadrenia JUDr. U., najvyšší súd k tomu uvádza, že to neospravedlňuje jej výroky. Taktiež je potrebné uviesť, že pokiaľ sa aj sama žalobkyňa cítila urazená, bolo jej právom podať návrh na priestupkové konanie proti menovanému, nakoľko priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. sa prejednáva len na návrh postihnutej osoby a správny orgán ho nemôže prejednať z úradnej povinnosti, aj keby sa o ňom dozvedel. Je potrebné samozrejme dodať, že nie každá osoba, ktorá sa výrokmi iného cíti dotknutá na cti, považuje za nevyhnutné takú situáciu riešiť v správnom konaní.

Ako vyplýva z uvedeného, najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že v danej veci bol náležite zistený skutkový stav veci, správne orgány oboch stupňov vo svojich rozhodnutiach náležite vyhodnotili vykonané dôkazy a správne aplikovali relevantné zákonné ustanovenia. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vysporiadal a ktoré by odôvodňovali záver, že správne orgány svojím postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, za správny.

S poukazom na uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/136/2015-22 zo dňa 27. januára 2016 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods.1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní nemala úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.